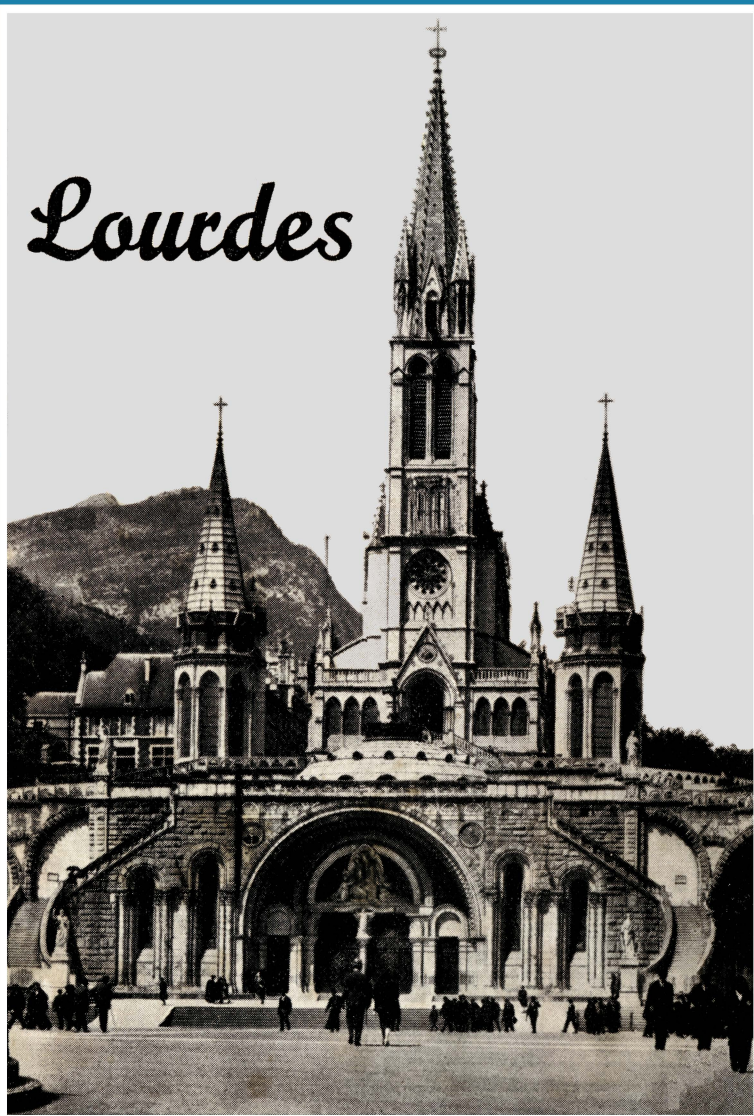
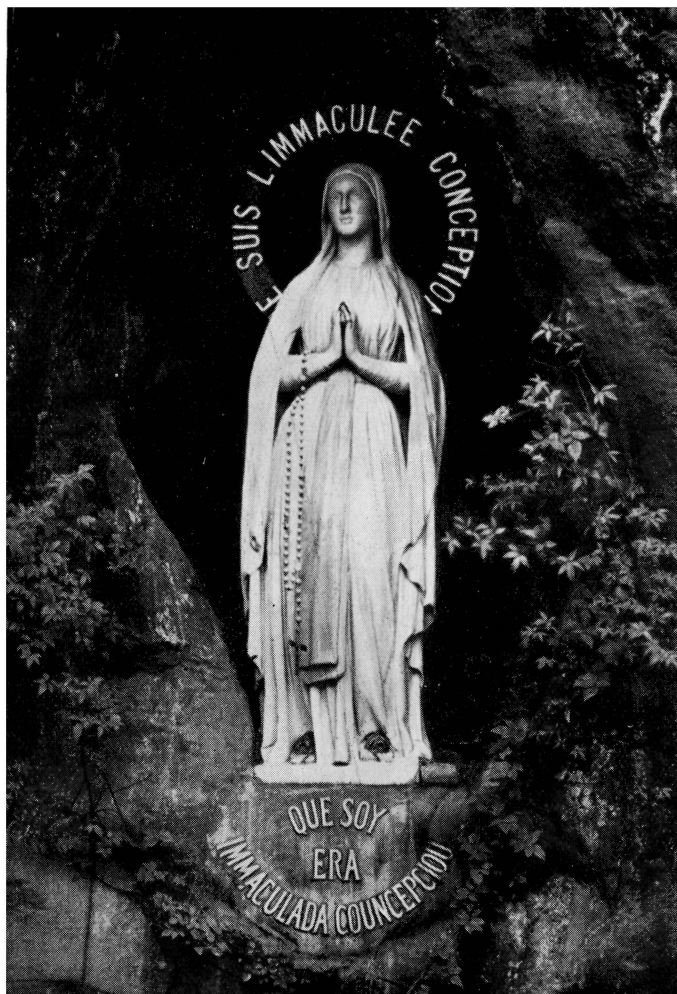

Lourdes

A Szent Szűz szobra a barlangban

»VILÁG VILÁGOSSÁGA«

LOURDES

Irta

P. FLAGEL ODILO OSB.

WIEN, 1958

Az azonos című német eredetiből készült fordítás a kiadó, a Verlag Gebhard Lins, Altenstadt/Vorarlberg engedélyével készült. A képek kliséit a kiadó nagylelkűen rendelkezésünkre bocsájtotta, amiért itt is hálás köszönetet mondunk.

TARTALOM

Előszó	3
I. Lourdes környéke már Szűz Mária megjelenése előtt is Mária országa volt	4
II. Mária tizennyolc megjelenése 1858-ban	6
III. A Szűzanya megjelenései után	16
IV. A csodálatos gyógyulások	19
V. A Kegyelem Anyjánál	20
VI. Lourdes — Fatima	23

Előszó

Ama nevezetes 1858 február 11.-e óta, amelyen az Istenanya megjelent a jelentéktelen pásztorleány, Soubirous Bernadette előtt Massabielle barlangjában, Lourdes az Egyház jelentős kegyhelyévé lett. A hívők végeláthatatlan sora zarándokol e nap óta a Lourdes-i Szűzanyához. Ezren és ezren jönnek évente gondjaikkal, bajaikkal, nagy bizalommal a „Szomorúak Vigasztalójához“ és a „Keresztények Segítségéhez“ vigasztalásért és segítségért. És a Szűzanya senkitől sem vonja meg kegyét. Sohasem távozott Tőle vigasz nélkül senki, aki bizalommal fordult Hozzá. Így bizonyult a Szűzanya ezen a szent helyen is valóban minden kegyelem közvetítőjének.

P. Flagel Odilo O.S.B. műve, amely röviden ismerteti Lourdes egyedülálló küldetését és jelentőségét, közelebb akarja hozni minden olvasóját ehhez a kegyhelyhez. Szívből kívánom, hogy e mű magyar fordítása, amelynek a századik évforduló ad különös időszerűséget, elmélyítse a Szűzanya, a „Magyarok Nagyasszonya“ tiszteletét és terjessze dicséretét magyar olvasóinak szívében.

Eisenstadt, 1958. szeptember 24-én.

† L Á S Z L Ó I S T V Á N
püspök
az ausztriai magyar menekültek
Apostoli Vizitátora.

I.

Lourdes és környéke már Szűz Mária megjelenése előtt is Mária országa volt

A XX. század elején Franciaország heves egyházüldözés színhelye volt. Élt ebben az időben Bordeauxban egy Brejon nevű ügyvéd, aki a vallásnak tántoríthatatlan és rettenthetetlen védelmezője volt. Nagybeteg édesanyja már a sír szélén állott, amikor Lourdes-ban csodálatos módon meggyógyult; ezért Brejon, Szűz Mária lelkes tisztelője, hála-ból a hagyományok alapján feltárta Lourdes történeti múltját. Alapos kutatásai eredményét könyvben dolgozta fel, amelyet 1926-ban adott ki. Ennek címe: „A Lourdes-i Szűzanya 1858 évi megjelenésének történeti előzményei. A történelemnek egy már-már feledésbe merült fejezete“. Ennek a minden részletre kiterjedő műnek rövid foglalata „Miért éppen Lourdes-ban?“ címmel Leo Gommenginger tollából 1932-ben jelent meg Schöningh paderborni kiadónál.

A tényállás röviden a következő: Az annak idején jelentős Mária-kegyhelynek, Anis-nak (ma Le Puy, Haute-Loire megye) püspöke 778-ban elkísérte Nagy Károlyt a mórok ellen vezetett pireneusi hadjáratába. A mai Lourdes környékén ostrom alá fogtak egy mór várat, amelyet Mirat herceg elkeseredetten védett. A püspök vállalkozott a közvetítő szerepére és sikerült tisztességes elvonulási lehetőségét biztosítania a várórság számára. Az égi kegyelemtől megvilágosított mór herceg hajlandó volt megadni magát, nem ugyan a királynak, hanem a Mennyei Királynőjének és tartományát örök időkre Neki adományozta. Alattvalói hűsége jeléül az ott lakó nép minden esztendőben elzarándokolt a kb. 500 km-nyire fekvő Le Puy-be, hogy Mária tartományából pázsitot és szénanyalábot vigyen a Szűzanya szentélyébe. Ezt a hódolatot a környék népe évszázadokon át hűségesen bemutatta. Az 1052-ből származó első okmány arról tanuskodik, hogy I. Bernát herceg a Le Puy-i káptalannak évi 60 sol hűbéradó fizetésére kötelezte magát, és adományát kiegészítette a szomszédos Bigorre grófsággal. A XIV. sz. elején IV. vagy Szép Fülöp király Lourdes-ot és Bigorre-t a francia korona birtokaihoz csatolta, de kész volt eleget tenni annak a feltételnek, hogy a Le Puy-i káptalannak évi adót fizessen. Ilyen módon Mária továbbra is a tartomány úrnője

maradt. Ez volt a helyzet egészen a francia forradalomig. Amikor azután a zavaros napoleoni idők elmúltával visszatértek a régi állapotok, elmaradt az állam adófizetése. A kötelezettség jogilag a lakosságra szállt; az utolsó zarándoklást 1828-ban vagy 1829-ben vezették az 1827-ben újra püspöki székhellyé lett Le Puy-be. Evvel megkezdődik az a harminc éves elévülési időszak, amely alatt a jogos tulajdonos, tehát ez esetben Mária, még érvényesítheti jogait Lourdes-ra. Mária meg is cselekedte ezt: személyesen jött el és úgy rendelkezett, hogy kápolna épüljön azon a helyen és sok ember járuljon ide. Így Brejon teljesen joggal mondhatta azt, hogy Mária Lourdes-ban nemcsak Franciaország földjére lépett, hanem a saját birtokára jött el.

Miként a becses vetőmagot gondosan megőrzik, hogy azután a lehető legjobb talajba vessék el, úgy őrizte Mária több, mint ezer esztendőn át a Neki felajánlott Lourdes vidékét, hogy innen árássa szerte bőséges kegyelmét. Neki adományozott és hosszú időken keresztül birtokában megtartott helyet választott ki arra a célra, hogy onnan beláthatatlanul gazdag áldást fakasszon az egész világ számára.

A Lourdes-i Mária-jelenések előtti utolsó évekből két jelentős Mária-eseményről tudunk. 1846 szeptember 19-én Mária megjelenik La Salette-ben és megrázó erejű, komoly szózatot intéz az emberiséghez. 1854 december 8-án Mária Szeplőtelen Fogantatása hittétellé nyilvánított. Ennek végső előkészítő mozzanata Mária ismételt megjelenése Labouré Szent Katalin előtt, amelyek során a Szűzanya azt az óhaját nyilvánította, hogy érmet készítsenek tiszteletére. Ez meg is történt és a „csodálatos érem“, amelynek hátsó lapján magától Máriától származó, a Szeplőtelen Fogantatáshoz szóló fohász olvasható, bámulatos mértékben elterjedt. Mária Lourdes-i megjelenése azután még fokozottabb mértékben ráirányította az emberek figyelmét a La Salette-i égi szóatra.

Rá kell irányítania ma is, sőt ma még inkább, hiszen azóta súlyos büntetések szakadtak az emberiségre, és még borzalmasabbakra lehetünk elkészülve, ha az emberek nem hallgatnak végre Máriának La Salette-i intelmeire. A Szeplőtelen Fogantatás hittételének kihirdetésére magának az Égnek ünnepélyes felelete és megerősítése következett Lourdes-ban.

II.

Mária tizennyolc megjelenése 1858-ban.

1926 július 16-án, Mária utolsó megjelenésének 68-ik évfordulóján jutott először osztályrészemül, hogy ott térdelhessek a Lourdes-i szent sziklabarlangban Mária előtt. 1956 júliusában kilencedszer járultam oda egy Fatima-i zarándokcsoporttal. Legbensőbb szívügyem, hogy legalább lélekben minél több embert vezethessek el Mária megjelenésének helyére és megmutathassam nekik, milyen bőséges áldás fakad Lourdes-ben.

Lourdes-ban történt, a francia Pireneusok északi lejtőjén fekvő kisvárosban. Minden évben hosszú kocsisorok szállították a városkán keresztül a közeli ülőhelyek fürdővendégeit. Ez eleven életet és jólétet jelentett a lakosság számára, de a város polgárainak nagy része mégis megőrizte vallásosságát és szigorú erkölcsösségét. Nagyon sokan tagjai voltak a különböző vallásos egyesületeknek, amelyek részben foglalkozási ágak szerint tömörültek és főcéljuk, a vallásos élet ápolása mellett figyelemre méltó, valósággal modernnek mondható szociális célokat tűztek ki maguk elé. Az asszonyok és leányok nagy megtiszteltetésnek érezték, ha tagjai lehettek a Mária-kongregációnak; ez a valódi Mária-tisztelet szellemében távol állott minden divathóborttól és szabadoasságtól, s értékes szociális munkát végzett. Csupán a vezető réteg egy része viselkedett közömbösen a vallásos életet illetően. Az ilyen, sokkal inkább öntelt, mintsem a szó valódi értelmében véve művelt embereknek persze soha sincs inyére, ha természetfölötti jelenségek törnek be mindennapi életükbe. Éppen ezért fejtettek ki eleinte szinte elkeseredett ellenállást a barlangnál történt eseményekkel szemben. Mária művét azonban nem semmisíthették meg, sőt, az ő tusakodásuk folytán csak annál ragyogóbb megvilágításban tündöklött a csoda.

Mária kiválasztottja a kis Soubirous Bernadette volt. A 14 éves kisleányt könnyen még fiatalabbnak nézhette volna az ember. Édesapjának malombérlete volt, de evvel fel kellett hagynia és most alkalmi napszámosmunkából élt. A gyermek beteges volt; hogy megerősödjön, már néhány éve fent élt rokonainál a hegyekben és a juhokat őrizte. Eddig iskolába sem járt és még a vallás terén is igen

fogyatékos volt a tudása. Amit azonban jól tudott és szorgalmasan gyakorolt is, az a rózsafüzér imádkozása volt. Gyermeki lelke az ártatlanság fényében tündökölt. Alig két hete érkezett haza, hogy végre részt vehessen az első szent áldozásra való előkészületeken. Ennek ideje alatt történtek Mária megjelenései. Ezeknek helye egy kb. 2 méter magas fülke volt a 40 méter magas, meredeken a magasba szökő Massabielle szikla lábánál lévő barlang fölött, közvetlenül a bővizű, meglehetősen széles pireneusi folyóknak, a Gave-nak bal partján. Abban az időben még éppen a barlang előtt torkollott a folyóba a malompatak, amelyet ma már a föld alatt vezetnek el.

1858 február 11-én Bernadette, akinek két öccse és egy huga volt, hugával és egy másik kisleánnyal felfelé mendegélt a folyó mentén; rózsét akartak gyűjteni. A másik két leányka lábán nem volt harisnya, csak facipő, így hát hamar átjutottak a malomárkon. A beteges Bernadette éppen le akarta húzni harisnyáját, amikor valami rejtélyes zaj rezzentette fel. Földöntúli fényben a Boldogságos Szűz jelent meg előtte, ám a kislány akkor még nem ismerte fel Őt. Először elfogódottan nézte a jelenést, de csakhamar boldog gyönyörűség öntötte el szívét. Nem tudott betelni a látvánnyal. Szavakba nem is lehet azt foglalni, amit a mennyei Hölgy szeretetteljes anyai tekintete mondott az ámuló gyermeknek. A Hölgy rózsafüzért tartott kezében, ami arra készítette a gyermeket, hogy ő is vegye kezébe a magáét. Mária máris keresztet vetett és evvel imára buzdította a gyermeket. Mily boldog rózsafüzér-imádkozás volt ez, a Mennyei Édesanyával szemtől-szemben! Alig fejezték be az imádságot, máris eltűnt a jelenés. Ez csütörtöki napon történt. A Tarbes-i egyházmegye ugyanazon a napon ünnepelte Szt. Genovénának, a pásztorleánynak ünnepét.

A 2. megjelenés február 14-én, vasárnap: A többi gyermek kíváncsiságában addig kérte Bernadette anyját, amíg végül is megengedte, hogy elmehessenek a barlanghoz. Szentelt vízzel akarták próbára tenni a jelenést. Bernadette így szólította meg: „Ha Istentől jössz, lépj közelebb!” Mária előre jött egészen a szikla széléig és tisztelettel meghajolt Isten nevének említésére s a szentelt víz előtt. A többi gyermek semmit sem látott a jelenésből; ijedten látták, hogy Bernadette arca túlvilági fényben tündöklük.

A 3. megjelenés csütörtökön, február 18-án: Egy aszszony és egy idősebb leány, aki Mária-gyermek volt, kieszközltek, hogy Bernadette az ő kíséretükben elmehessen a barlanghoz. Azt hitték, talán valami szegény lélekről van szó, aki lelkiüdvére imádságért és szentmiséért esdekel. Ez alkalommal szölt Mária először a gyermekhez. Ez intett két kísézőjének, hogy ott maradhatnak. Szentelt gyertyát gyújtottak, bizonyára a legelsöt, amely ezen az elhagyott helyen valaha is égett. Bernadette kezében papírral, tintával és tollal közelebb lépett, hogy a Hölgý közölje kívánságait. A felelet rövid volt; „Felesleges leírnod, amit mondani akarok neked. Tedd meg a kedvemért a következő: 14 napon keresztül jöjj el mindennap ide!“ Bernadette ezt örömmel ígerte meg, mire Mária még hozzátette: „Én pedig megígérem neked, hogy boldoggá teszek, de nem ezen, hanem a másvilágon.“ Kevéssel később Bernadette így szólt a Mária-gyermekhez: „Most reád tekint.“ A leány sohasem felejtette el ezt a boldog percet. Arra a kérdésre, vele jöhet-e két kísézője is a következő 14 napon, így felelt Mária: „Jöjjenek csak, ök is, mások is; sok embert szeretnék itt látni.“ Ez alkalommal is, mint valamennyi jelenésnél, a kegyelem gyermeke először fényt látott, majd meglátta benne Máriát; a jelenés végén pedig először Mária tűnt el, csak azután halványult el a fény.

A 4. megjelenés pénteken, február 19-én: Most kezdődött el az a 14 nap, amely időtartamra Bernadette kötelezte magát, hogy naponként elmegy a barlanghoz. Ezúttal már 100 ember volt jelen, és számuk napról-napra nőtt. Mária azonban gondoskodott róla, hogy a rosszindulatú hatóság még akkor se találjon ürügyet a beavatkozásra, — akár-mennyire szerették volna is ezt megtenni, — amikor a jelenlevők száma már ezrekre menő volt. — Mária láthatóan elégedett volt, mivel Bernadette megtartotta ígérétét. Bernadette a kb. félóráig tartó jelenés alatt, miként a legtöbb azután következőnél is, a rózsafüzért imádkozta. Mária tudtul adta neki, hogy még nagyobb kinyilatkoztatásokban fogja részesíteni. Ez alatt a jelenés alatt Bernadette olyan hangokat hallott, mintha izgatott embertömeg kiáltozott volna; majd Szűz Mária parancsolóan felemelte fejét, mire a láthatatlan, pokolbeli ellenfelek elhallgattak.

Az 5. megjelenés szombaton, február 20-án: Mária ez

alkalommal nagyon bensőséges a gyermekhez és egy imádságra tanítja, amelyik különösen neki való. Bernadette ezt az imát senkinek sem mondta el. Mária megígéri, hogy kis hívét minden eljövendő veszélyben meg fogja védeni: hiszen most majd kiragadják biztonságos magányából, az általános érdeklődés középpontjába kerül, mindazok heves küzdelmének kellős közepébe, akik a világ minden kincséért sem hajlandók elismerni a csoda lehetőségét.

A 6. megjelenés vasárnap, február 21-én: Mária magához inti a kegyelmébe fogadott gyermeket és az könnyes szemmel, térden kúszva közeledik a barlanghoz. Mária bánatosan tekint a távolba, majd a leánykára és komolyan szól: „Imádkozz a szegény bűnösökért, imádkozz a beteg viláért!” Ezúttal először volt tanuja a jelenésnek a tudomány egy képviselője: Dr. Dozous, a Montpellier-i egyetem későbbi rendkívüli tanára. A jelenéseknél végzett megfigyeléseiről azután nagyon értékes könyvet írt. — Estefelé az ellenséges érzületű Jacomet rendőrbiztos kínos vallatás alá vette Bernadettet. Ez a tehetséges, nagy becsvágytól fűtött detektív zavarbaejtő, a vallatott ellenállását felőrlő keresztkérdései pergőtűzével mindenáron ellentmondásokba akarta bonyolítani Bernadettet. Dühe nőttön-nőtt, amikor látta, hogy ez sehogysem sikerül. Már maga ez a legelső vallatás elejét vehette volna mindannak a felsülésnek, amely az egyenlőtlen küzdelem során óhatatlanul várt reá, de hát úgy vélte, ő az erősebb; persze sejtelve sem volt arról, hogy a leányka a Boldogságos Szűz hathatós oltalma alatt áll. Ha Bernadettet nem is, de apját végül sikerült megfélemlíteni. Soubirous megtiltotta leányának, hogy megegy-szer elmenjen a barlanghoz.

Hétfő, február 22-e: Mikor Bernadette a déli harangszóra hazafelé indult, láthatatlan hatalom ragadta meg és kényszerítette, hogy a barlanghoz menjen; ott térdreborult és könnyek között elimádkozta a rózsafüzért. A jelenés azonban nem jött el. Ha Bernadette olvasta volna a Péter székfoglalójáról szóló aznapi evangéliumot, talán némi halvány vigaszt merített volna ezekből a — természetesen más értelemben használt — szavakból: „E kősziklára akarom építeni Egyházamat.” A felbőszült rendőrbiztos legnagyobb bosszúságára az apa visszavonta tilalmát. A rendőrbiztos haragja ugyanabból a forrásból fakadt, mint a most már

egyre konokabbá váló és egészen az illetékes miniszterig elérő ellenállás. Sokan már elfeledték a forradalom rémségeit és az üldözött Egyház akkori hősiességét; nem akarták, hogy csodák kavariák fel tunya közömbösségüket. Ha a rendőrbiztos valóban becsületes lett volna, akkor bámulattal és tisztelettel kellett volna bánnia a csodálatra méltó leánykával. Így azonban az ártatlan gyermeken tölti ki afölötti vak dühét, hogy lehetséges olyasvalami a világon, ami meghaladja az ő nevetséges rövidlátását. Mikor azután később egyik megcáfolhatatlan nagy csoda követte a másikat és ezeket a világosan bebizonyított tényeket már a legjobb akarattal sem lehetett továbbra is tagadni, az addigi ellenfelek máról holnapra közönyösséget tettek. Jacomet, aki időközben egy nagyobb város központi rendőrbiztoságáig vitte fel, 1873-ban hirtelen halállal múlt ki. A három Fatima-i gyermek ellenfele, aki 1917 augusztus 13-án fogságra vetette és — szintén eredménytelen — vallatással gyötörte őket, Mária lisszaboni megjelenése után 38 évvel ugyancsak a benső megtérésnek mindennemű jele nélkül halt meg, noha valóban lett volna rá ideje és alkalma, hogy gondoskodják lelkiüdvéről.

Mária 7. megjelenése kedden, február 23-án: Mária részvétellel tekint a bátor gyermekre, akinek annyit kellett érte szenvednie, és bátorításul keresztnevéen szólítja. Bernadette boldogan lép közelebb. Mária így szól hozzá: „Titkot bízik rád, amely csupán csak reád tartozik és csak neked szól. Igérd meg, hogy a világon senkivel sem közlöd. — Most pedig, leányom, menj és mondd meg a papoknak, hogy azt akarom, építsenek ezen a helyen kápolnát.“ Lourdes esperes-plébánosa, az akkoriban mintegy 50 éves Peyramale, jószágos, szigorú erkölcsű pap volt. a szegények atyja, az igazságosság és erkölcs rettenthetetlen harcosa. Nemeszser okozott már nagy felzúdulást avval, hogy kíméletlenül kikelt a visszás állapotok ellen. Mégsem volt egyetlen ellensége sem, olyan résztvevően és atyai szívvel segített a bánkodókon és a nélkülözőkön. Bernadette gyermeki együgyűséggel adta át a Jelenés megbízását. A pap éles szemmel figyelte, de hiába küzdött hatása ellen, a gyermek mély benyomást tett rá. Ennek ellenére megőrizte bölcs tartózkodását és azt a kívánságát fejezte ki, hogy a jelenés valódiságának jeléül virágozzon ki a barlang melletti rózsabokor.

A 8. megjelenés, szerdán, február 24-én: Bernadette átadta a plébános üzenetét. Mária semmit sem felelt rá, hanem komolyan lelkére kötötte Bernadettenek, hogy imádkozzon a bűnösökért. Végül felszólította, hogy lépjen be a barlangba. Ott esdeklően ezt mondta: „Tartsatok bűnbánatot! Bűnbánatot! Bűnbánatot!” Ezután még egy második titkot bízott rá és eltűnt. A rózsabokor nem virult ki, de a nép hite ennek ellenére sem rendült meg. Ezúttal először volt jelen az az Estrade nevű adóbeszedő, aki végighallgatta a Jacomet rendőrbiztosnál tartott első hosszú vallatást. Ettől a naptól fogva ő is, több más tekintélyes férfiú is komolyan vette a jelenéseket.

A 9. megjelenés csütörtökön, február 25-én: Mária még egy utolsó titkot bízott a kegyelmébe fogadott gyermekre. Mint a két előzőt, ezt sem volt szabad elmondania senkinek. „Most pedig menj, igyál a forrás vizéből, mosd-jál meg benne és egyél a fűből, amely mellette nő... Ne oda menj, nem a Gave vizéből kell innod. Amott, abból a forrásból igyál.” Bernadette pusztá kézzel ásni kezdett a barlang földjében. Iszapos víz tört fel: undorát legyőzve ivott a mocskos vízből, megmosdott benne és evett a fűből. Mária szemmel láthatóan elégedett volt engedelmisségével. A jelenés eltűnével a jelenlevők tömegesen tódultak oda. A víz még egyre csordogált, már vékony erecskében folyt, de ezt egyelőre beitta a föld. Az átnedvesedett földcsík azonban csakhamar lenyúlt egészen a Gave-ig, noha az emberek kendőket mártottak bele és úgy hordták haza a titk-zatos vizet. A patakocska nőttön-nőtt, míg végül néhány nap múlva napi vízbőisége elérte a 122.400 litert, ami másodpercenként 1 ½ liternek felel meg. Mai napig is ennyi a vízbőisége a forrásnak. — Lourdes elképedt szabadgondol-kodói eleinte azzal vigasztalták magukat, hogy ez nem más, mint az esőzések idején összegyülemlett és lecsöpögő víz, erre bukkant véletlenül a földben vájkáló gyermek. A nép legnagyobb része azonban lángolt a lelkesedéstől és egyre nyiltabban hangoztatta, hogy ezt a forrást a Szent Szűz fakasztotta. Ugyanazon a napon tartották Tarbes-ban az országos vásárt, így a reggel történtek híre estig sok köz-ségbe eljutott. A zarándokok ettől fogva egyre nagyobb számban özönlöttek Lourdes-ba.

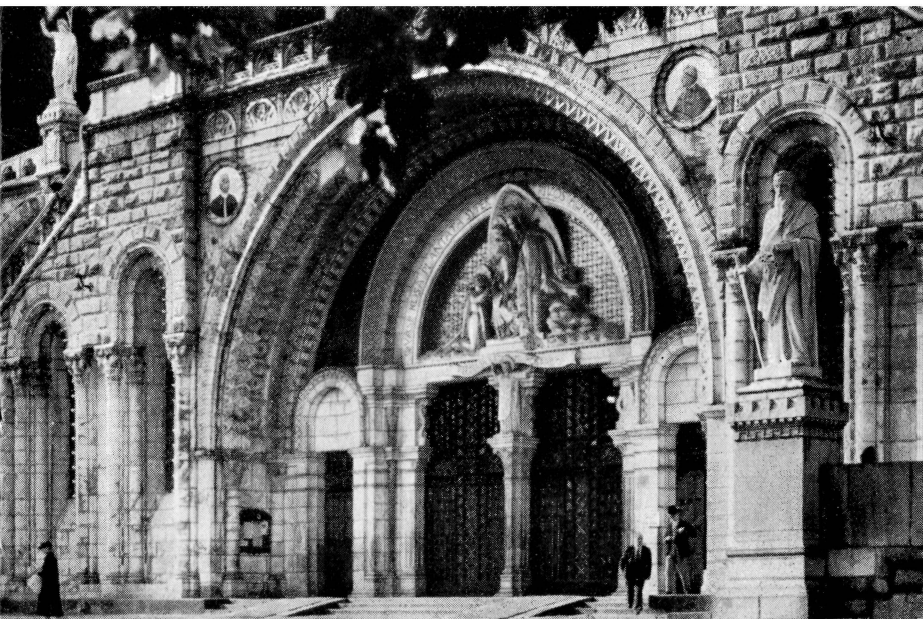
Péntek, február 26-a: Az aznapi evangéliumban félreért-
hetetlen vonatkozás van a Lourdes-ban történetekre. Azt
mondja el, hogy a Beteszda-tónál betegek, vakok, bénák és
erőtlenek nagy tömege várakozott a víz felkavarodására.
Aki elsőnek lépett a vízbe, az meggyógyult. Bernadette ezen
a napon sem láthatta meg a Jelenést, ez azonban üdvösen
megerősítette az alázatosság erényében. Viszont azon a na-
pon gyógyult ki súlyos szembajából Bouriette kötőrő, ami-
kor a barlang forrásvizével megnedvesítette szemét. A már
említett Dozous doktor meg akart erről bizonyosodni, ezért
a beteg szeme elé tartott egy papírlapot, amelyre azt írta,
hogy ezen a szemén szürke hályog van és sohasem gyógyul
meg. Betegének ép szemét befogta, de a boldog ember má-
sik, meggyógyult szemével hibátlanul el tudta olvasni az
írást. A kötőrők derék egyesülete, amelynek ő is tagja volt,
még aznap este utat vágott a sziklába, hogy könnyebben
fel lehessen jutni a barlanghoz, azonkívül a forrásnak is
szélesebb helyet vágtak a sziklába. Már az első napokon
számos feltűnő gyógyulás híre terjedt el és a hívő emberek
lelkesedése és hálája egyre fokozódott.

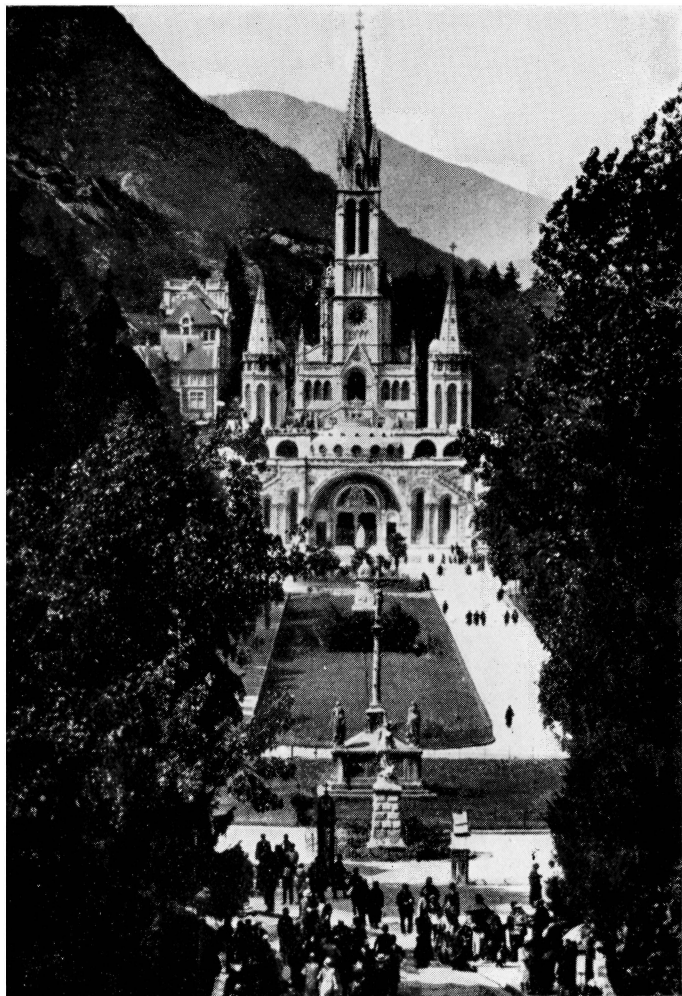
A 10. megjelenés szombaton, február 27-én: Mária fel-
szólítja Bernadettet, imádkozzon a bűnösökért, engesztelje
értük Istent és vezeklésül térden kússzon fel a dombol-
dalon, közben pedig minduntalan csókolja meg a földet.
„Igy csókold a földet engesztelésül a bűnösökért.“ Berna-
dette intett az embereknek, hogy tegyék ők is ugyanezt. A
felszólítást szinte szent haraggal ismételte meg, miközben
arca földöntúli fényben tündökölt. Evvel a megalázkodással
Mária a gőg elleni különösen hatásos gyógymódra tanította
őket. Ugyanazon a napon Bernadettet hosszú kihallgatásra
vitték. A császári biztos és helyettese, több bíró és más elő-
kelő férfiak minden lehetőet elkövettek, hogy megfélemlít-
sék a kislányt. Ám minden hiábavaló volt. Búcsúzóul őszin-
tén megmondta, hogy ismét elmegy a barlangba.

A 11. megjelenés vasárnap, február 28-án: Máriának
ezen a napon mondott szavaiból Bernadette semmit sem
közölt másokkal. Ez alkalommal sok katona is volt jelen.
A jelenés végén egyikük lelkesedéssel kiáltott fel: „Lel-
kemre! Aki előtted még egyszer becsmérli ezeket a jelen-
ségeket, annak velem gyúlik meg a baja!“ Amint eltűnt a
jelenés, Bernadette a vasárnapi misére sietett.

♣ A barlang. A csodás jelenések színhelye ♣ Rózsafüzér-templom: főbejárat

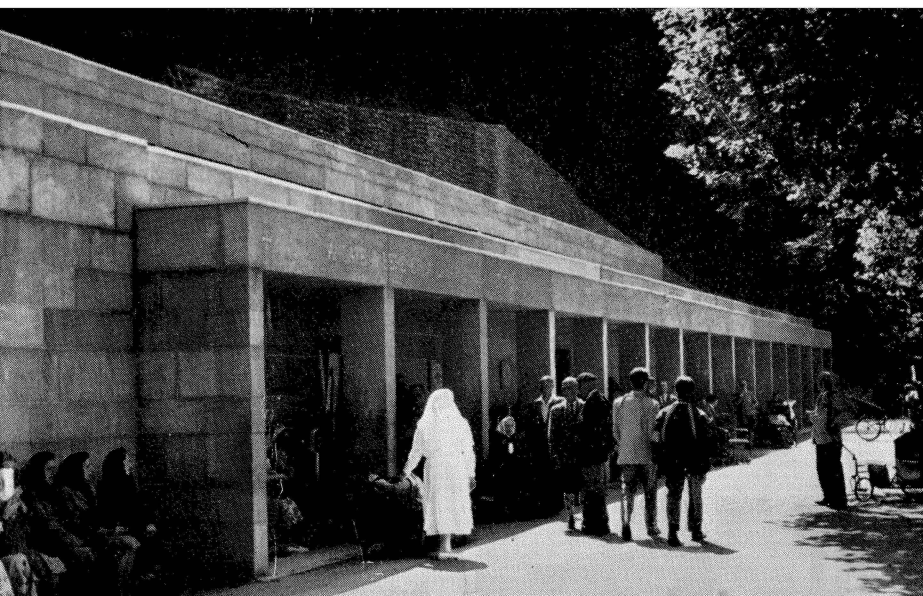

A bazilika előlről nézve

♣ A betegek megáldása

♣ A gyógyító vizű fürdők

Szent Soubirous Bernadette egykorú képe

A 12. megjelenés hétfőn, március 1-én: Egyik jámbor hívó odaadta rózsafüzérét Bernadettenek, hogy vigye magával a barlanghoz és ő ott véletlenül ezt vette elő a sajátja helyett. Mária erre így szólt: „Ej, tévedtél, ez nem a tiéd!” Akkoriban még a búcsú feltétele volt, hogy ki-ki a saját rózsafüzérét használja az imádkozásnál (ma már ez nincs így). Nyilván ezért figyelmeztette Mária a gyermeket. — Ennél a megjelenésnél volt először jelen pap, és pedig egy újonnan felszentelt pap, akinek sikerült Bernadette közvetlen közelébe jutnia. Saját vallomása szerint mélyen meg volt győződve a jelenés valódiságáról.

A 13. megjelenés kedden, március 2-án: Ezen a napon Mária ezt mondta: „Azt kívánom, hogy az emberek körme-
netekben vonuljanak ide.” Bernadette újra elmegy a plébánoshoz. Ez jelentést tesz a püspöknek, aki azt tanácsolja neki, jól figyeljen meg mindent, egyébként pedig várakozzon és az Égtől kérjen megvilágosítást.

A 14. megjelenés szerdán, március 3-án: Reggel elmarad a jelenés. Estefelé Bernadette újra elmegy a barlanghoz és akkor rövid időre megláthatja az Isten Anyját. Másnapra a környék egész katonaságát és csendőrségét oda-
vezényelték, hogy fenntartsák a rendet; erre a napra ugyanis különösen sok emberre számítottak, hiszen ez volt az utolsó a 14 nap közül, amelyekre Bernadette ígérete vonatkozott.

A 15. megjelenés csütörtökön, március 4-én: Mintegy 20.000 ember gyűlt össze a barlangnál. A jelenés tartama alatt Bernadette a forráshoz megy, megmosdik és eszik a fűvekből. Mária még nem búcsúzott el tőle és nem is nevezte meg magát. Ugyanezen a napon egy Bouhorts Jean nevű két éves gyermek meggyógyult a forrás vizében, ha ugyan nem inkább halottaiból támadt fel. Kétségbeesett anyja egy teljes negyedórán keresztül tartotta a forrás jég-
hideg vizében a kisfiút; ha egyáltalában élt még, amikor anyja a vízbe merítette, ennyi idő alatt okvetlenül meg kellett volna halnia. Bouhorts Jean csak 1935-ben halt meg, 79 éves korában. Valahányszor háláadó körmenetet tartottak a meggyógyultak, akik ilyenkor mind fehér zászlót lengetnek kezükben, ő mindig ott lépkedett a menet élén.

A 16. megjelenés csütörtökön, március 25-én, Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepén: Elérkezett Lourdes nagy napja.

Bernadette már kora reggel a barlanghoz sietett, ahol addigra már nagy sokaság gyűlt össze. Már messziről meglátta a mennyei sugárözönt és középeben a fenséges Hölgyet. Rögön térdreborult és mentegetőző szavakat rebegve kért bocsánatot késéséért. Szívélyes üdvözlés után elkezdte a rózsafüzért imádkozni, de egyszer csak képtelen volt folytatni imáját; ellenállhatatlan erő kényszerítette, hogy kérdezze meg a magasztos Hölgy nevét. Ez átszellemülten tekintett fel az égre, de hallgatott. Bernadette folytatta imáját, majd megismételte kérdését, választ azonban most sem kapott. Tovább imádkozott, de rövid idő múlva nem tudott ellentállni, kénytelen volt esdeklő kéréssel fordulni a magasztos Hölgyhöz: „Mondd meg a nevedet!“ Mária ekkor hálatalten emelte fel szemét az égre, kitárta karját, leengedte, majd újra kitárta, végül összekulcsolta kezét és mélységes megilletődöttséggel így szólt: „Én vagyok a Szep-lőtelen Fogantatás.“ Bernadette annyira elámult ezen a szá-mára teljesen ismeretlen néven, hogy már éppen meg akarta kérdezni: „Tehát nem Isten Anyja vagy?“ — amikor a Jelenés eltűnt. Így hát a hallott nevet mondta meg a sokaságnak, mire leírhatatlan örömujjongás töltötte be a kegyelemben részesített várost. Csak Bernadette nem osztózott az ujjongó örömben. Többen előresiettek a plébános-hoz, hogy megvigyék neki az örömhírt. Mikor Bernadette is odaért, a plébános lelkendezve kérdezte: „Tehát a Boldogságos Szűz az, akit látni szoktál?“ „Nem hiszem, plébános úr,“ — felelte a kislány — „ő a Szeplőtelen Fogantatás.“ A plébános elsápadt és izgatottan kérdezte: „Ki mondta neked ezt a szót?“ — „A Hölgy.“ — „Azelőtt sohasem hallottad ezt a kifejezést?“ — „Sohasem, plébános úr.“ — „Most eredj! Magamra kell maradnom! Jöjj el holnap reggel a mise után.“ Ettől a perctől kezdve a plébános teljesen meg volt győzve és a legnagyobb határozottsággal szállt síkra a jelenések valódisága mellett. Bernadette azonban Estrade úr nővére-hez sietett, hogy felvilágosítást kérjen tőle, és az megmagyarázta neki, hogy valóban Szűz Mária jelent meg előtte. Most már Bernadette lelke is boldogsággal telt el.

A 17. megjelenés húsvéthétfőn, április 5-én: Bernadette, mintegy a húsvéti öröm betetőzéseként újra megláthatta Máriát. Dozous doktor ez alkalommal közvetlenül mellette állt és kétségbevonhatatlan csodát állapíthatott meg. Bernadette —

megmagyarázhatatlan okból — a jobbájában lévő égő gyertyát oly közel tartotta bal kezéhez, hogy a láng hosszú ideig bal keze ujjainak közét nyaldosta. Az orvos több jelenlévő figyelmét felhívta erre, majd elővette zsebóráját: teljes negyedóra telt el így. A jelenés vége felé Bernadette felemelkedett térdéről és belépett a barlangba. Csak most vonta el kezét a lángoktól. Mikor a jelenségnek vége volt, az orvos égő gyertyáját a lányka bal kezéhez közelítette, mire az rögtön összerезzent: „Vigyázzon, fáj!”

A felfuvalkodott tudomány mindenáron el akarta tüntetni Lourdes-t a köztudatból. Kétségbevonták Bernadette elméjének épségét; a lelkiismeretes vizsgálat azonban kétségbevonhatatlanul megállapította, hogy tökéletesen normális. Azután a vegytan vetette rá magát a csodatévő forrás vizére és ki akarta mutatni, hogy különlegesen gyógyhatású, míg végül egy általánosan elismert szaktudós alapos vizsgálat után kijelentette, hogy egészen közönséges ivóvízről van szó. Most azután összefogtak a vezető személyiségek, — maga a kultuszminiszter is közéjük tartozott — és erőszakkhoz folyamodtak. Először is megfosztották a barlangot az összes fogadalmi ajándéktól. Azonban senki sem adott szekeret ezek elszállítására. Amikor végre egy leány mégis átengedte szekerét 30 frankért, — a nép 30 ezüstpénzt emlegetett, — másnap két bordáját törte. Az elszállításnál szükséges munkához senki sem volt hajlandó csákányt kölcsönözni s mikor végül egyik munkás mégis kész volt erre, következő nap egy lezuhanó fatörzs mindkét lábát eltörte. A községházáról mindenki elvihette fogadalmi ajándékát: nagy diadallal mindegyiket rögtön visszavitték a barlangba. Június 8-án deszkapalánkkal zárták el a barlangot; a belépést és a forrásvíz használatát szigorúan megtiltották. A tulajdonképpen csekély pénzbüntetést tűrhetetlenül nyomasztóvá lehetett tenni, mert egyetlen embert is kötelezhettek rá, — még szegényeket is, — hogy a tilalmat megszegő egész zarándokcsoportra eső büntetés összegét egymaga fizesse meg. Erre az időre esik Mária utolsó megjelenése.

A 18. megjelenés szerdán, július 16-án, Karmelhegyi Boldogasszony ünnepén: Bernadette, aki időközben már az első szentáldozáshoz járult, ezen a napon is magához vette a Megváltó Testét. Estefelé a templomban imádkozott, amikor váratlanul meghallotta az őt hívó hangot. Ezúttal csak

a Gave túlsó partján térdelhetett le, de mégis úgy tűnt neki, mintha közvetlenül maga előtt látná Máriát. Leszállt az alkonyat, este fél nyolc volt. Mária ez alkalommal még szépebb és elbájolóbb volt, mint eddigi megjelenésénél. Egyetlen szót sem szólt Bernadettehez, csak szeretettel mosolygott reá, amíg azután végleg eltűnt szeme elől. Máriának erről a megjelenéséről Bernadette elragadtatott boldogsággal beszélt. Mária jól felvértette őt arra a 21 évre, ami még hátra volt életéből. Bernadette számára a mindennapi rózsafüzér imádkozása mindig Mária megjelenéséhez hasonló élmény lehetett.

III.

A Szűzanya megjelenései után.

Szeptember vége felé maga az Ég lépett közbe. Párizsban III. Napoleon császár fiacskája súlyos torokbajt kapott. A császárné magához hívatta egyik udvarhölgyét, akinek Peyramale plébános küldött azokból a füvekből, amelyek a barlang közelében nőnek. Az udvarhölgy arra kérte a császárnét, ígérje meg, hogy, ha a gyermek meggyógyul, igyekszik rávenni a császárt, hogy oldja fel a barlangra vonatkozó tilalmat. A császárné megígérte ezt és gyermeke meggyógyult. A császár azonnal sürgönyözött a Tarbes-i prefektusnak, hogy tegye szabaddá a bejárást a Lourdes-i barlangba. A prefektus azonban egyre elodázta a parancs teljesítését, sőt még a császár második távirata után is csak húzta az időt, míg végre a pénzügyminiszter látogatásának hírére kénytelen volt beletörödni a változhatatlanba. Mária győzedelmeskedett! A hívők seregének öröme határtalan volt.

Július 28-án, tehát alig két héttel Mária utolsó megjelenése után, Tarbes püspöke vizsgálóbizottságot rendelt ki, melynek feladata volt, hogy minden, Lourdes-ban történt eseményt pontosan felülvizsgáljon. Hiszen már olyan sok gyógyulás történt a barlangnál, vagy pusztán azáltal, hogy valaki a Lourdes-i Mária segítségét kérte! A püspök a legkelkiismeretesebb vizsgálat után is még három évig várt. Végre 1862 január 18-án megjelent a pástorlevél, amely Mária megjelenéseit a Massabielle-i barlangban hitelt érdemlő eseményeknek ismeri el, megengedi a Lourdes-i Szűz-

anya tiszteletét, egyszersmind bejelenti, hogy a szikla tetején templom fog épülni. A felülvizsgált gyógyulási esetek közül tizenötöt nyilvánított olyannak, mint amelyet semmiképpen sem lehet természetes úton megmagyarázni.

Bernadette még hét évig élt szülei otthonában. Számталanszor faggatták, de ő mindig türelmes és szerény maradt. Mindenkinék feltűnt mind egész családjának, mind saját magának nagy önzetlensége. Ámbár a szó szoros értelmében nélkülöztek, a legcsekélyebb adományt sem fogadták el. Bernadette egyetlen egy megindító kivételt tett, erről még bővebben szólunk. Még a megjelenések évében felvették a Mária-leányok egyesületébe. 1865-ben belépett a Nevers-i apácák közé; még egy évig Lourdes-ban maradt, mert próbaévet az ottani kórházban töltötte. 1866 július 4-én szivettépő búcsút vett a barlangtól, amelyet földi életében már nem látott viszont. Nevers-ben még 13 évig élt. Hét évig betegeket ápolt, amikor azután maga is megbetegedett, a sekrestyésnő szolgálatát látta el.

1877 szeptember 8-án, Mária születésnapjának ünnepén, meghalt Peyramale, Lourdes plébánosa. Gyötrelmes halálutása közepette ezt mondta: „Bizony, szörnyű az ilyen halál, de engesztelést jelent sok bűnért!” Bernadette ekkor megértette, hogy most rajta a sor. Azonban még csaknem két évi, gyakori fájdalmakkal járó betegség állt előtte, hogy lelke még inkább megérlelődjön. 1878 december 12-én egy egyházi bizottság előtt eskü alatt még egyszer vallomást tett mindenről, amit Mária megjelenéseivel kapcsolatban tudott. Vallomását így végezte: „Láttam Őt, igen, láttam Őt!” 1879 Feketevasárnapján betegsége annyira rosszabbodott, hogy feladták neki az utolsó kenetet. Végső órája azonban csak húsvét utáni szerdán jött el. Utolsó szavai ezek voltak: „Szűz Máriám, Isten Anyja, könyörögj éretem, szegény bűnösért!” Teste ma is épségben van és Nevers-ben nagy tisztelet tárgya. 1933-ban a Szeplőtelen Fogantatás ünnepén Bernadettet szentté avatták. Azonban már Szűz Mária megjelenéseinek évében történt, hogy Peyramale plébános amikor áldoztotott, egyik hívő feje körül a szentek dicsfényét látta. Megrendülten ismerte fel benne az akkor még csak tizenhétéves Bernadettet.

A templomépítést még Peyramale plébános felügyelete alatt kezdték el. 1866 május 19-én már felszentelték odafent

a Massabielle-i sziklán a kriptát, az alsó templomot. A főleje épült bazilika már 1871-ben használható volt, azonban csak 1876 július 2-án szentelték fel mintegy 20.000 hívő jelenlétében. A bazilikának szélessége 51 m, mélysége 48 m. 15 oltára fölött gyönyörű mozaikképek vannak, amelyek a rózsafüzér titkait ábrázolják. Magában a templomban és a belőle nyíló helyiségekben összesen közel 50 oltár áll, hogy a Lourdes-ban gyakran igen nagy számmal tartózkodó papok mind bemutatassák szentmiséjüket. A barlangban remek, drágaművű oltár áll. Az ennél tartott szentmisékhez a betegeket kis tolokocsijaikon gördítik ide. Az 1954-i Mária-év előtt Massabielle sziklafokát szabaddá és jól láthatóvá tették: lebontották az épületeket, amelyek eddig eltakarták. Így például, hogy a barlang jobban látható legyen, a sekrestyét most hozzáépítették a szikla oldalához, úgy, hogy nem tűnik szembe. A barlang előtt álló régi szószék helyén most néhány, a sziklába vágott lépcsőfok vezet egy mikrofonnal felszerelt, jóformán nem is látható kis emelvényhez. A fürdőépület, ahol a csodálatos forrás vizében fürödnek a betegek, ma már nem áll a templomtól a barlanghoz vezető úton, hanem annak a fasornak a végén, amely a Gave mentén vezet a barlanghoz. A „Journal de la Grotte de Lourdes“ („A Lourdes-i Barlang Hírlapja“) 1956 szept. 9-i száma részletesen beszámol a X. Szent Pius pápa tiszteletére szánt — és azóta elkészült! — templom tervéről. E földalatti templom a Rózsafüzér-templom előtti térség baloldalán helyezkedik el. Alaprajza ovális, hossza 200 m, legnagyobb szélessége 80 m, területe kb. 14.000 négyzetméter, amit csak a Szt. Péter-templom mul felül a maga 15.160 négyzetméternyi területével. Ezt a Lourdes-i templomot, amelyben 30.000 ember számára van hely, nem a művészet remekének szánták; célja az, hogy elegendő helyet biztosítson a zárándoktömegnek, amelynek befogadására az addigi három templom szűknek bizonyult. (Képét lásd a 3. borítólapon.)

Szűz Mária megjelenéseinek helyén ma már a harmadik szobor áll. Az első most Bregenz egyik káplnáját ékesíti.

IV.

A csodálatos gyógyulások

Ki tudná számon tartani a sok gyógyulást, melyet Mária Lourdes-ban már eddig véghez vitt? És hányat fog még ezután véghezvinni? A „Fatima hangja“ című folyóirat 1956 májusi száma beszámolót közöl Lourdes-ból az ottani, 1858 óta történt és alapos felülvizsgálat után elismert csodálatos gyógyulásokról. Meg kell azonban jegyeznünk, hogy az egyházi vizsgálatok figyelmen kívül hagyják mindazon eseteket, amelyekben nem lehet több éven keresztül tartó vizsgálatot folytatni. Inkább kevesebb csodálatos gyógyulást ismer el az Egyház, mintsem hogy az elismertek közül akár csak egyetlen egyet is kétségbe lehessen vonni. A beszámoló 51 olyan esetet sorol fel, melyet a szó legszigorúbb értelmében csodának nevezhetünk. 1300 esetet a természet és tudomány törvényei alapján meg nem magyarázhatónak jelentettek ki. További 4000 gyógyulást, mint a természet megszokott folyamatain kívül állót tartanak nyilván. Hogy azonban valójában hány csoda történt ott anélkül, hogy felülvizsgálták és egyházilag elismerték volna, azt csak maga a jó Isten tudja, — főleg, ha a csoda fogalmát a kegyelem csodáira is kiterjesztjük. Bizonyos, hogy a betegek nagy része nem gyógyul meg csoda folytán. És mégis rendíthetetlen hit és bizalom él mindenkiben, mert Mária nemcsak a gyógyultakat szereti, hanem mindenkit szeret és dúsán megajándékoz.

Hadd mondjunk el csak egyet a sok eset közül. Ez még 1858-ban, Mária megjelenéseinek évében történt. A leány, aki később csodálatos módon meggyógyult, már születésekor halálos veszélyben forgott és hálás szívű apja csakis a Szűzanya védelmének tulajdonította, hogy az anya és gyermeke túléltek a nehéz órát. Ezért a gyermeket Máriának keresztelték és 3 évig Mária színeibe, fehérbe és kékbe öltöztették. 1858-ban a 16 éves Moreau Mária szemén szürke hályog keletkezett. Egyik szemét már elveszítettnek kellett tekinteni, de a másik is veszélyben forgott. Novemberben az apa egy katolikus ujságban annak a Rizan nevű Nay-i özvegyasszonynak a csodálatos gyógyulásáról olvasott, aki már a halál küszöbén állott és minden reményét a Lourdes-i Szűzanyába vetette. Úgyszólván a végső percben sikerült a barlangi forrás vizéből kapnia és felgyógyult. A szülők meg-

fogadták, ha leányuk meggyógyul, Lourdes-ba zarándokolnak, őt magát pedig egy évig újra Mária színeiben járatják. November 8-án este a család buzgó áhitattal könyörgött Máriához és a beteg megnedvesítette szemét a Lourdes-i vízzel. Mikor másnap reggel felébredt, mindkét szemével tökéletesen jól látott. Boldogsága határtalan volt. Hálaadó zarándokútján Lourdes-ban a barlangnál levetette eddig viselt ruháját, hogy ismét fehérben és kékben járjon. Ilyen színű ruhát viselt egészen esküvőjéig, akkor pedig Bernadettenek ajánlódkozta, aki addig hordta, amíg teljesen elnyűtte. Ez volt az egyetlen ajándék, amit Bernadette elfogadott. Úgy hiszik, az volt egyike azoknak a titkoknak, amiket Mária Bernadette lelkére kötött, hogy ennek a ruhának kivételével sohasem szabad semmiféle ajándékot elfogadnia.

Ha manapság jól megnézzük a Lourdes-i három templom falát, bámulva látjuk, hogy ezeket egyforma nagyságú márványtáblácskák fedik. Feliratuk minden esetben köszönet Mária segítségéért. Ám ki az közülünk, aki, még ha sohasem járt is Lourdes-ban, ne osztozhatna a maga tapasztalatai alapján a számtalan hálátelt ember lelkes kiáltásában: „Mária megsegített! Mária továbbra is segíteni fog!”

V.

A Kegyelem Anyjánál.

Néhány kilométerre Lourdes-től egy alkalommal csak nagy ügyel-bajjal kerültünk el egy szörnyű szerencsétlenséget. Számunkra, akik csak két nappal azelőtt jöttünk el Fatimából, ez igen jó előkészület volt a Lourdes-i tartózkodásra. Ott a szívnek csordultig meg kell telnie hálával, forró könyörgéssel és lendületes készséggel, hogy Máriát jobban megértsük, neki hűségesebben engedelmeskedjünk, még akkor is, ha valami igen nehezét, a legnehezebbet kívánja tőlünk. Nem szabad beérnünk avval, hogy megismerjük a zarándokéletemet. Lourdes-ban lelkünk legmélyéig felszántott, minden jóra fogékony „termékeny talajnak” kell lennünk, — mint ahogyan Jézus mondja, — ha Mária szívesen látott és szeretetére érdemes vendégei akarunk lenni. Lourdes-t és Fatimát össze lehet hasonlítani, mindkét helyen lehet fény- és árnyoldalakat találni, azonban ezen

a két helyen még sokkal kevésbé szabad a felszínnel beérnünk, mint a világnak bármely más pontján. Mindkét helyen a legjelentősebb mozzanat az engesztelésre szóló felhívás.

Fatimában nincsenek szállodák, ehelyett azonban már eddig is 26 kolostor van, amelyek részben szállást is nyújtanak a zarándokoknak. Lourdes-ban ezzel szemben egymást éri a sok szálloda és kegytárgykereskedés. Amint azonban belépünk a hatalmas vasráccsal elkerített szent területre, körülvesz bennünket a szentély áhitatos csendje, amelyben a lélek egészen átadhatja magát Máriának. Ha az új Gave-híd felől lépünk be a hatalmas kapun, Szent Mihály arkangyal szobra magaslik fel előttünk, mintha díszőrséget állna. A nagy tér körmeneti útjának fordulójánál ott áll a Bretagne-i zarándokok adománya, a Bretonkereszt. Most a nagy téren (az „esplanade“-on) át visz az út, ahol a nagy körmeneteket tartják. Ezek közül legfontosabb a zarándoknapokon tartott két körmenet: a délutáni szentségi körmenet, amelynek végén megáldják a betegeket, és az esti gyertyás körmenet. Szentek szobrai állnak mindenfelé; Szent Bernadettenek két különböző szobra is; egy nagy szoborcsoport az Alacoque Szent Margitnak tett Jézus-Szivekinyilatkoztatást ábrázolja; ott látjuk Kis Szent Teréznek és sok más szentnek szobrát is. A Rózsafüzér-templom előtt nagy tér van; ennek két oldalán sorakoznak fel a betegek az áldásra. Két lépcső és két széles feljáró vezet fel a bazilikához és a kriptához. A jobboldali feljáró alatt jutunk el a barlanghoz.

Már kora reggel özönlenek a zarándokok a szentmisékre. Azután lassanként megindul a betegek tolókcsi-sora. Egyszer éppen akkor értem oda, amikor olasz betegeket hoztak a barlanghoz. Volt közöttük egy törékeny, idős asszony, aki a maga lábán járt ugyan, de csak ügyvel-bajjal, botjára támaszkodva tudott menni. Hogy bátorítsam, így szóltam hozzá: „Maria ha un cuore per tutti!“ — „Mária mindenkire jó szívvel van!“ Szemének hálás felragyogása mutatta, mily jól estek neki szavaim. Noha hosszú tolókcsi-sor vonul fel a legkülönbözőbb betegségekben szenvedőkkel, mégsem a mélységes emberi nyomorúság látványa teszi itt a legmélyebb benyomást lelkünkre, hanem az, hogy mindenki úgy érzi, Mária szerető anyai szíve mindannyiunknak biztos

menedéke. A toronyból minden óraütésre felhangzik a hangjáték; a Lourdes-i Ave Maria itt, ahol annyi sok szenedőt látunk, felemelön hat lelkünkre.

A kora délelőtti órákban kinyitják a fürdőkabinokat; egy pap és az ápolók ájtatos fohászaival mellett betegek és egészségesek megmerítkézhetnek a Mária-ajándékozta vízben. A fertőzés elkerülését szolgáló szigorú orvosi rendelkezések itt teljesen feleslegesek. Mária itt valóban mindenkinek szívébe fogad, ezért olyan határtalan itt az iránta érzett bizalom. Milyen nagy csodák történtek már itt! És mindenki segítségben részesül, leginkább talán azok, akiknek a testi gyógyulás nem adatik meg.

A bazilika feletti dombon vannak a keresztút állomásai. 1912 óta állnak ott az életnagyságnál nagyobb szobrok, amelyek Jézus szenvedésének útját szemléltetik. A művészet és a kegyhely hatása egymást erősíti, hogy Jézusnak és Anyjának kinszenvedését átéreztesse velünk. A domb tetején a 12-ik stáció előtt oltár áll. A 14-ik stációhoz a domb tulsó lejtőjén kell lefelé mennünk; itt egy barlang bejáratánál látjuk Jézus sírhatételét. Valamivel lejjebb még egy barlang van Szt. Mária Magdolna tiszteletére. A zarándokok felkeresik a malmot is, Bernadette szülőházát, és azt a házat, ahol a leányka Mária megjelenéseinek idején lakott.

Az Oltáriszentség-körmenetet délután tartják. A betegek már ott sorakoznak a Rózsafüzér-templom előtt, de a körmenet a barlangtól indul el és a nagy tér hosszú útján közeledik, miközben a hangszórókon át felváltva hangzanak az Oltáriszentségről szóló latin nyelvű énekek és a rózsafüzér-imádság. A betegek megáldása közben különböző nyelvű fohászokban szenvedélyesen ostromolják a Szűzanyát gyógyulásért, erősebb hitért, eleve megnyugodva Isten akaratában. A gyógyulások eleinte nyilvánvalóan magának Máriának művei voltak, később azonban Isten szolgálóleánya egyre inkább átengedte az elsőséget isteni Fiának, úgy, hogy most már igen gyakoriak a gyógyulások az Oltáriszentséggel való áldásosztásnál. Természetesen azonban még ma is előfordulnak gyógyulások a barlangnál és a csodatévő forrásvízben is. Ám a legtöbb és legértékesebb gyógyulást a gyónási titok fátyla fedi.

Alkonyatkor indul a fáklyásmenet. Először a barlangnál elimádkozzák a rózsafüzért. Ettől kigyulladnak a szívek, az

égő gyertyák azután beszédes jelképei annak a tűznek, amely megvilágosítja és lángralobbantja a lelkeket. Az út a barlangból a kocsifeljárókon át és a nagy téren keresztül vezet a Rózsafüzér-templom elé. Itt ünnepélyes befejezősül eléneklik latinul a Credot. Magasztos hangulatban oszlik szét a zarándoksereg. Sokan még egyszer elmennek a barlanghoz, hogy igyanak a szent forrás vizéből és a ragyogó gyertyafénynél, áhitatos csendben imádkozzanak. Ezzel fejeződik be egy boldog Lourdes-i nap.

VI.

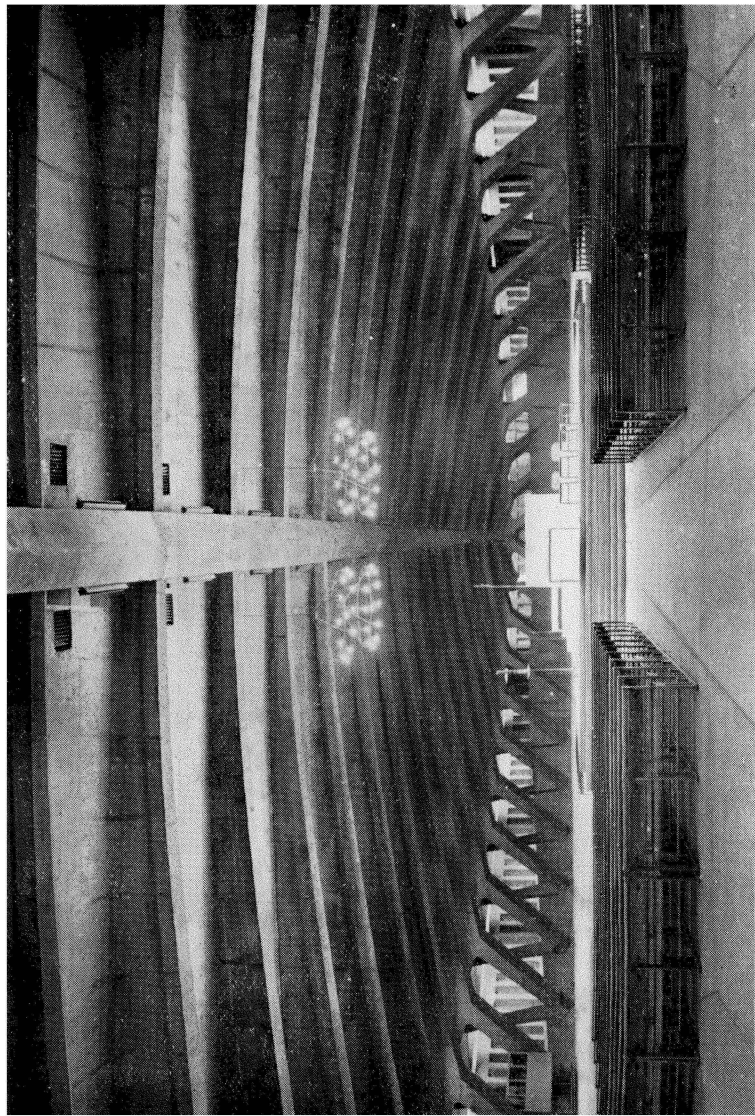
Lourdes — Fatima.

Ha az ember már nyolcszor érkezett Fatimából hazafelé vezető útján Lourdes-ba, akkor természetes, hogy komolyan elgondolkodik a Mária két megjelenési helye közötti összefüggésen. A fatimai Megjelenések Kápolnájában éppúgy, mint a Lourdes-i barlangban, sőt már a La Salette-i könnyező Szűzanyánál is lenyűgöző erővel érezzük, hogy Mária rendkívülien nagy kegyelmet kínál nekünk, de egyúttal komoly és sürgős feladatot is akar ránk bízni. A világ-megmentés gyönyörű tervének sikerülnie kell!

La Salette-ben Mária először keserves könnyekre fakad és könnyek között fog bele üzenetébe is: „Ha népem nem akar meghódolni, kénytelen vagyok megengedni, hogy Fiam karja lesújtson.“ Mária különösen a vasárnapnak és Isten nevének megszenteltségételenítését kárhoztatja. A bajt tövestől akarja kiirtani és gyökeres gyógyulást akar elérni. Nem arra tanít-e maga Jézus is, hogy a Miatyánkban első kérésünk ez legyen: „Szenteltessék meg a Te neved“? Aki Isten nevét és az Úr napját valóban megszenteli, annak lelkében feltámad a kegyelemnek egész gazdagsága, amit Isten minden embernek adott, de ami olyan sokak lelkében elsenyved. Nem imádkozta-e maga Mária Lourdes-ban minden rózsafüzér-titok után mélységes hódolattal a „Dicsőség“-et Bernadettel együtt? Nem vetett-e magára olyan elragadó módon keresztet, hogy az emberek nem győzték bámulni, amikor Bernadette megmutatta nekik ezt a keresztvetést? Ha a barlangnál lévők nem is láthatták Máriát, mégis valamennyien — pedig számuk hamarosan ezrekre

nőtt — érezték a titokzatos erőt, amely ellenállhatatlanul hatalmába vonta őket. Hasztalanul várta az ellenséges érzelmű hatóság, hogy akár csak a legcsekélyebb rendbontás is történjen. Mária minden rendező és minden rendelet nélkül rendre tudja nevelni az embereket. Nem kellene-e minden Lourdes-i zarándoknak lehetőleg úgy vetnie keresztet, mint ahogyan azt Mária tette? Milyen másképpen sikerülne akkor imádságunk, sőt egész életünk Mária nevében!

Fatimában Mária nagy lelkeket keres, akik nem riadnak vissza attól, hogy befejezzék az általa megkezdett művet. Ez azonban azóta megint nehezebb lett. Azóta nagyon megnövekedett az emberek száma is, de bűneiké is, és döbbenetes, mennyire „megérték“ már bűneik! Mária nem kívánhat kevesebbet, mint azt, hogy az emberiség összességében bűneitől tisztuljon meg, tehát a mai emberek szívében erősebb legyen Isten tisztelete, mint magbántása. Ez azonban csak akkor sikerülhet, ha tántoríthatatlanul önfeláldozó lelkek magukra vállalják felebarátaik óriásivá nőtt bűneit. Mária Fatimában azt a kívánságát fejezte ki, hogy kegyelmének gyermekei ajánlják fel magukat Istennek és ezt a felajánlást vegyék is komolyan. Hozzanak áldozatot és fogadják el a szenvedést, amit Isten küld rájuk, hogy ezáltal kellő elégtételt szolgáltatassanak a megbántott isteni méltóságnak és megmentsek a bűnösöket. Mint a Rózsafüzér Királynője, felajánlja hatalmas segítségét. A Rózsafüzért gyakran kell imádkoznunk és pedig úgy, hogy a Máriával való együttlét egyre inkább csökkentse a Gonosz hatalmát és így Mária királynői hatalma érvényesüljön a földön. Ezt a győzelmet azonban mindenkinek előtt a Szívnek kell kivívnia, az Ő Szeplőtelen Szívébe vetett hitnek. „Végül az én Szeplőtelen Szívem fog győzedelmeskedni.“ Ez bécsületbeli tartozásunk lett, amióta XII. Pius pápa 1942-ben az egész világot felajánlotta az Ő Szívnek. Ameddig az emberek nagy része tudomást sem vesz erről a felajánlásról, mindaddig híveinek fokozott buzgósága kell, hogy Máriát ezért kárpótolja. Vajjon sejthetjük-e, milyen csodálatos győzelmeket vívhat ki hűséges hívei által a Rózsafüzér Királynője? Szegődjünk mi is leg-hűségesebb hívei közé!

A földalatti X. Szent Pius-bazilika belseje

A bazilika oldalnézetből és a barlang